

Arrest

nr. 203 496 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Clayslaan 95
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2017 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat betekend op 05.10.2015 (bijlage 21 van 22.09.2015).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 10.01.2011 deed betrokken te Antwerpen (Borgerhout) een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane ((..), geboren op 28.08.1970). Op 10.06.2011 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in op basis van zijn duurzame relatie met een burger van de Unie (bijlage 19ter). Betrokkene ontving vervolgens een F-kaart op 15.12.2011. Op 22.09.2015 werd er een einde gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), daar de relatie tussen beide partners werd stop gezet sinds december 2013 en er geen gezamenlijke vestiging meer was. Betrokkenes F-kaart werd dezelfde dag ingetrokken. De beslissing einde verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 05.10.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 21 werd op 14.12.2016 door de RW verworpen

Op 01.03.2017 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd op 07.04.2017 door de stad Turnhout niet inoverweging genomen daar betrokkene niet woonachtig was op het opgegeven adres. Deze beslissing is op 11.04.2017 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat betekend op 05.10.2015 (bijlage 21 van 22.09.2015).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met Nigeria.“

1.2. Op 11 april 2017 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 05.10.2015 (bijlage 21). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 10.01.2011 deed betrokken te Antwerpen (Borgerhout) een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane ((..), geboren op 28.08.1970). Op 10.06.2011 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in op basis van zijn duurzame relatie met een burger van de Unie (bijlage 19ter). Betrokkene ontving vervolgens een F-kaart op 15.12.2011. Op 22.09.2015 werd er een einde gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), daar de relatie tussen beide partners werd stop gezet sinds december 2013 en er geen gezamenlijke vestiging meer was. Betrokkenes F-kaart werd dezelfde dag ingetrokken. De beslissing einde verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 05.10.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 21 werd op 14.12.2016 door de RVV verworpen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.“

2. Over de ontvankelijkheid met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

2.1. Uit een brief van 26 februari 2018 van dienst vreemdelingenzaken gericht aan de Raad blijkt dat verzoekende partij op 8 januari 2018 vrijwillig het Belgische grondgebied heeft verlaten met IOM.

De verzoekende partij heeft geen belang bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door haar vertrek uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de advocaat van verzoekende partij inderdaad geen belang meer te hebben bij het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2017.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissingen

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 27 §3 Vw, in combinatie met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

(..)

INZAKE HET INREISVERBOD

Doordat een inreisverbod slechts in samenhang met een wettig genomen BGV kan worden genomen; dat dit in casu niet het geval is zoals blijkt uit het hierboven ontwikkelde argument; dat een inreisverbod dat niet gepaard gaat met een wettig BGV eveneens dient vernietigd te worden.

Doordat bovendien het inreisverbod zelf aangetast is door onwettigheid en gebrekkige motivering

Terwijl artikel 74/11 §1, als volgt luidt :

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

...het inreisverbod kan niet ingaan tegen tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Terwijl dit inreisverbod hoe dan ook niet kan gerechtvaardigd worden, nu het eerste bevel (bijlage 21 dd 22.09.2015) werd aangevochten door een schorsend beroep met afgifte van een bijlage 35 dat nog steeds in het bezit is van eiser

Terwijl hoe dan ook in dit geval niet dienstig kan verwezen worden naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat niet mocht uitgevoerd worden, nu betrokkene nog recht had op verblijf op grond van het schorsend beroep en dus niet illegaal in het land

Terwijl het dus niet correct is te stellen dat men op 11.04.2017 een bevel neemt om het grondgebied te verlaten , die gepaard gaan met inreisverbod omdat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een BGV dd 22.09.2015 nu dit niet mocht/moest uitgevoerd worden en verzoekers inderdaad over documenten beschikten om op het grondgebied te verblijven zijnde de bijlage 35

Terwijl de Wet voorziet dat een inreisverbod kan opgelegd worden samen met het bevel om het grondgebied te verlaten indien niet aan een eerder betekend bevel gevolg werd gegeven; terwijl men echter dient rekening te houden met het feit dat de administratieve overheid zelf overgegaan is tot afgifte van de bijlage 35

Dat derhalve de motiveringsverplichting in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw. niet werd nagekomen aangezien ze stoelt op onjuiste gegevens en tegenstrijdig is

Dat aldus de verwijderingsbeslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

"Het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel krachten hetwelk er een redelijke verhouding moet bestaan tussen meerdere met elkaar concurrerende belangen houden in dat beperkingen van een grondrecht in aan aantal situaties toegestaan zijn als er een redelijke verhouding bestaat tussen de ernst van de beperking of inmenging op het grondrecht enerzijds en de zwaarte van het belang van de legitieme doestelling anderzijds

Dat het voorgaande bevel werd aangevochten en geleid heeft tot het afleveren van een bijlage 35 dat nog steeds in het bezit is van verweerder en dat het derhalve disproportioneel is om op rond van deze foutieve argumentatie een inreisverbod af te leveren van 3 jaar

Dat immers het inreisverbod werd betekend met volgende motivering ni dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied. te verlaten dat hem werd betekend op 5.10.2015 en derhalve .een vroegere beslissing tot verwijdering dus niet werd uitgevoerd doch dat men nalaat te melden dat deze eerdere beslissing gevolgd werd door de afgifte van de bijlage 35 aan verzoeker Dat echter verzoeker wel in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van zijn legaal verblijf gedurende al die jaren , zijn werk en zijn opgebouwd sociaal en economisch leven Dat in dit geval tevens een schending van de motiveringsplicht is aangezien in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw. niet werd nagekomen aangezien ze stoelt op onjuiste gegevens en tegenstrijdig is

Dat in casu er wel een moeilijk te herstellen nadeel is aangezien hij hier zijn werk en gezinskern moet achterlaten"

3.2. De aangehaalde schending van artikel 27, §3 van de vreemdelingenwet kan in casu niet dienstig worden aangehaald omdat dit artikel betrekking heeft op de beslissing tot vrijheidsberoving en de Raad conform artikel 71 van de vreemdelingenwet niet bevoegd is om zich hierover uit te spreken. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze drie jaar bedraagt in essentie omdat verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om in België te verblijven en gelet op de hardnekkigheid van verzoekende partij om op illegale wijze in België te verblijven. Er wordt verder opgemerkt dat er geen specifieke elementen zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van kortere duur. Voorafgaand hieraan wordt gemotiveerd omtrent de feitelijkeheden die verzoekers zaak kenmerken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2 is het beroep gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang nu zij vrijwillig het grondgebied heeft verlaten. Verzoekende partij meent wel dat deze beslissing onwettig was zodat dit ook het bestreden inreisverbod aantast. De Raad wijst er evenwel op dat, voor zover verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk op het aangegeven adres verbleef zodat de beslissing tot niet-inoverwegingname inzake de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verkeerd is, dit op

zich geen afbreuk doet aan de motieven waarom verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek, met name omdat zij, conform artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet in bezit is van de vereiste documenten om legaal in België te verblijven – hetgeen niet betwist wordt door verzoekende partij – en zij conform artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt daarbij nog dat het louter indienen van een humanitaire regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen wijzigingen teweeg brengt aan de illegale verblijfstoestand van verzoekende partij en niet maakt dat zij in afwachting van een beslissing daaromtrent vermag op het grondgebied te verblijven. Het betoog van de verzoekende partij is aldus niet dienstig. Verder blijkt uit de omstandige motivering van het bevel dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Zo wordt gewezen op het feit dat er een einde werd gesteld aan het verblijf van verzoekende partij dat zij in kader van een duurzame relatie had verkregen nu de relatie tussen de partners was stopgezet alsook naar het feit dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen, dat ook de humanitaire regularisatieaanvraag niet in overweging werd genomen, dat verzoekende partij geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden voor ondersteuning bij vrijwillig vertrek doch dat verzoekende partij opnieuw werd aangetroffen in illegaal verblijf waaruit blijkt dat zij manifest weigert op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. Verzoekende partij die meerderjarig is en die geen beschermenswaardig gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied en waarvan niet blijkt dat zij enig medisch probleem heeft dat een terugkeer naar het herkomstland verhindert, kan bezwaarlijk stellen dat enig gegeven opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd werd.

Verzoekende partij kan voorts evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat niet gemotiveerd wordt waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven nu het bevel uitdrukkelijk het volgende vermeldt: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat betekend op 05.10.2015 (bijlage 21 van 22.09.2015).*

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend”.

Wat betreft haar betoog inzake de bijlage 35 die haar werd afgegeven verwijst de Raad naar hetgeen volgt nu dit ook van toepassing is op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat het inreisverbod onwettig is omdat het eerste bevel geïncorporeerd in de bijlage 21 van 22 september 2015 aangevochten werd met een schorsend beroep waarbij zij in bezit werd gesteld van een bijlage 35. Immers, zoals de verwerende partij terecht motiveert in de bestreden beslissing en waaraan de verzoekende partij compleet voorbijgaat, blijkt dat het beroep waarover sprake reeds bij arrest nr. 179 357 van 14 december 2016 door de Raad werd verworpen. Sindsdien kan verzoekende partij zich niet meer beroepen op de bijlage 35 die slechts geldig was tot zolang er geen uitspraak werd gedaan in voormeld beroep. Verzoekende partij kan bijgevolg niet overtuigen waar zij stelt dat zij nog recht had op verblijf. Verzoekende partij diende aldus wel degelijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 september 2015, en dit sinds 14 december 2016. De Raad merkt daarbij volledigheidshalve nog op dat het loutere feit dat verzoekende partij nadien een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet evenmin maakt dat zij in afwachting van de behandeling hiervan op het grondgebied mocht blijven. Dergelijke aanvraag heeft immers geen schorsende werking en verandert niets aan de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij. De verwerende partij heeft aldus bij het treffen van het thans bestreden inreisverbod van 11 april 2017 correct gemotiveerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel.

3.6. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partij dat zij in aanmerking komt om geregulariseerd te worden kan voorts ook niet overtuigen om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijke onredelijke wijze of op foutieve gronden werd genomen. Verzoekende partij gaat er immers met haar betoog volledig aan voorbij dat zij hier reeds meerdere jaren illegaal op het grondgebied verblijft en dat zij weigert om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de socio-economische redenen om op het Belgische grondgebied te verblijven reeds door de verwerende partij werden beoordeeld in het kader van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van 22 september 2015 en dat daarbij ondermeer

geoordeeld werd dat: *“Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen is het niet inhumain of onevenredig het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Er zijn geen aanwijzingen dat de leeftijd (55j) een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot zijn 50e levensjaar in Nigeria en verbleef tot op heden, dan toch op gekende wijze, minder dan 5 jaar in België.*

Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/ afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en re-integratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Belgische onderdaan spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier(..) Qua economische integratie bewees betrokkene economisch actief te zijn (geweest) , ondermeer als schoonmaker; deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilgig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien vormt het feit dat betrokkene tewerkgesteld is geen obstakel om terug te keren naar haar land ,van herkomst. Er zijn geen tegenaanwijzingen die betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld en het is aan betrokkene mocht het wel zo zijn, om hier een begin van bewijs aan te brengen. Betrokkene ontleent zijn verblijfsrecht immers op basis van zijn gezinsleven en niet op basis van arbeid, indien dit wel het geval geweest zou zijn zouden de voorwaarden en uitzonderingsgevallen om het verblijfsrecht te behouden zoals bepaald in Art 42quater §1-§4 VW immers niet van toepassing zijn. Trouwens, op basis van 'de gegevens van de kruispuntbank tewerkstelling (ÖOLIS) en een consultatie uitgevoerd dd. 22.09.2015 wordt vastgesteld dat betrokkene sedert 12.2014 niet meer (officieel) actief is op de arbeidsmarkt.” Nogmaals wijst de Raad erop dat het beroep tegen deze beslissing verworpen werd door de Raad.

Verzoekende partij, die voorts niet aantoonde legaal in België tewerkgesteld te zijn of hier een gezin te hebben, kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

3.7. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Bovendien zou hij gescheiden zijn van zijn vrienden en kennissenkring alsook van zijn gezinskern en dit zou dit tevens een schending uitmaken van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker immers sinds 29.06.2012 werkzaam was op grind van een deeltijds contract bij CVBA Dienstenhuis Turnhout

Dat hij zich tevens heeft geïntegreerd en vriendenkring heeft opgebouwd

Hij heeft hier derhalve een sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 EVRM

Dat de verwijdering artikel 8 EVRM schendt;

Zodat, de verwijderingsmaatregel te dien einde onwettig is ;

Dat bovendien het inreisverbod van 3 jaar tevens artikel 8 EVRM schendt in die zin dat hij niet meer kan terugkeren zijn familie en zijn werk zal verliezen aangezien hij reeds sinds 2012 werkt en sinds 2011 in België verblijft en nooit meer teruggekeerd is naar zijn land van oorsprong.“

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

3.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het op een bloot betoog houdt waar zij stelt dat zij een gezinskern heeft op het Belgische grondgebied. Uit niets blijkt dat verzoekende partij familie op het Belgische grondgebied heeft, laat staan familie waarvan blijkt dat de persoonlijke band voldoende hecht is. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij een beschermenswaardig familie- of gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied. Een schending van artikel 8 EVRM in die zin kan niet blijken.

3.12. Waar verzoekende partij voorts stelt dat zij in België werkt dient nogmaals opgemerkt te worden dat het verblijf van verzoekende partij reeds in 2015 werd beëindigd en dat toen reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij sedert eind 2014 niet meer (officieel) werkzaam was. Bovendien, zelfs indien verzoekende partij nu tewerkgesteld zou zijn, dan kan dit niet anders dan zwartwerk zijn aangezien zij reeds geruime tijd illegaal in België verblijft. Verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op illegale tewerkstelling om te stellen dat het bestreden inreisverbod ervoor zorgt dat zij haar tewerkstelling kan verliezen.

Ook waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij een vriendenkring heeft en dat zij geïntegreerd is, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt in de uiteenzetting van het middel tot algemene en geheel vrijblijvende beschouwingen en zij het bestaan niet aantoonde van zodanig nauwe banden met België dat hiermee rekening had moeten worden gehouden. De Raad verwijst voor de volledigheid nog naar zijn bespreking onder punt 3.6..

3.13. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER